

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zast. JUDr. Milanem Hoke, advokátem se sídlem Tyršova 2071, Benešov, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.11.2009 č.j. 2562/09 a proti rozhodnutí žalované ze dne 4.1.2010 č.j. 2662/09,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou datovanou dne 20.1.2010, podanou u Krajského soudu v Brně dne 22.1.2010 (evidovanou u uvedeného soudu pod sp.zn. 30A 10/2010) a následně postoupenou Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 12.2.2010 č.j. 30 A 10/2010-7 domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalované České advokátní komory (dále též „Komora“) ze dne 30.11.2009 č.j. 2562/09 a rozhodnutí žalované ze dne 4.1.2010 č.j. 2662/09. Žalobce poukazuje na povinnosti správního orgánu, korespondující se zásadami správního řízení a ustanoveními správního řádu, mj. uplatňovat pravomoc k účelům, k nimž mu byla svěřena, šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se činnost týká, zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, umožnit účastníkům hájit svá práva, současně poukazuje na povinné náležitosti rozhodnutí a řádný způsob jeho doručení.

Konkrétně tvrdí, že předseda České advokátní komory svou pravomoc překročil a nadále ji dosud vykonává v zájmu každého advokáta, jenž byl navrhovatelem dosud určen jeho rozhodnutím, tak jako v daném případě advokátky M. B., určené aktem pod č.j. 1927/09, a k tomu navrhuje provést důkazy, výčtem uvedené pod body 1 až 18, počínaje jeho podnětem Kontrolní radě Komory k prošetření nesmyslného a poškozujícího postupu advokáta a návrhem na zúžení rozsahu určení a konče rozhodnutím o zrušení určení podruhé rozhodnutím ze dne 4.10.2010. Žalobce nesouhlasí s postupem Komory v této věci s tím, že

advokát jej obtěžoval nesmyslnými písemnostmi a na výzvu ze dne 22.10. zareagoval až tzv. právním rozбором ze dne 15.11. Oponuje, že nedával Komore žádné pokyny nebo příkaz, že předseda Komory zamítl 26.10. jeho žádost o „změnu podmínek“ rozhodnutí o určení (2388/09), nepravdivě se uvádí, že advokátka nepodala žádost o zrušení určení, že advokát obdržel i úplné znění jím vypracované ústavní stížnosti a z nezbytí pak byl podán u soudu návrh na nařízení předběžného opatření vůči advokátu, kontrolní oddělení pak sděluje, že nemá důvod znevěrohodňovat vyjádření advokátky ke stížnosti, ač bylo vyhýbavé, posláno až 9. prosince a Komora obdržela žádost o zrušení určení již 6.11. Žalobce pak 11. prosince vyzval jej, aby vzal nesmyslný posudek zpět a vzal na vědomí, že v něj žalobce nemá ani špetku důvěry. Radě pak 17. prosince dal na vědomí 23 bodový soupis nezákonností nesprávností a stupidností ze strany určené advokátky a úřední osoby v Brně, advokátka tento zaslala v kopii. Rozhodnutí č.j. 2562/09 nebylo žalobci doručeno zákonem předepsaným způsobem, neobsahovalo poučení o oprávněném prostředku. Předseda Komory zrušil určení podruhé dne 4.1.2010. K tomuto aktu také předseda Komory nemá oprávnění a ani není nijak opodstatněný, ba odůvodnění o nesoučinnosti je smyšlené.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že není sama oprávněna poskytovat právní služby, v její kompetenci je pouze určit konkrétního advokáta k poskytnutí této služby, rozsah a podmínky, za nichž bude poskytnuta. Toto určení není ustanovením zástupcem podle procesních předpisů a nenahrazuje plnou moc, a proto bylo na to v určení poukazováno, když určení znamená v podstatě uložení kontraktační povinnosti, a to povinnosti pro advokáta, nikoliv pro žadatele, na němž je, zda tohoto práva využije. Jestliže zákon o Ústavním soudu předepisuje povinné zastoupení advokátem, které zahrnuje i podání ústavní stížnosti, vyžaduje zároveň i předložení plné moci pro advokáta. Chce-li žadatel, aby jej advokát zastupoval před Ústavním soudem, musí takovou plnou moc advokátovi udělit, bez ní není advokát oprávněn službu poskytnout ani nahlížet do spisů. Žadatel pak musí poskytnout advokátovi i další součinnost a odmítne-li, tak jak to učinil žalobce, znemožňuje tím naplnění účelu ust. § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Proto žalované nezbylo než původní rozhodnutí o určení zrušit. Žalovaná se pak případy žalobce zabývá ve více než 100 případech a je jí známo stanovisko žalobce k udělování plné moci, proto se již nepokoušela určit žalobci jiného advokáta, navíc v daném konkrétním případě advokátka předtím, než bylo rozhodnutí o určení zrušeno, vypracovala právní rozbor, z něhož vyplývá správnost postupu žalované. Podotýká pak, že za volbu prostředků k poskytnutí právní služby a správnost poskytnutí odpovídá advokát (§ 24 zákona o advokacii). Navrhla proto žalobu zamítnout.

K žádosti žalobce soud prostřednictvím dožádaného soudu umožnil žalobci před jednáním nařízeným na 21. února 2012 nahlédnout do spisu a žalobce následně prostřednictvím dožádaného soudu v podání na čl. 50 shrnul, že obě rozhodnutí žalované napadená žalobou jsou vydána na základě jedné a téže žádosti advokátky, ve skutečnosti jeden ve dvojím vyhotovení, úvahy o přijatém řešení jsou nedostatečné, akty konstatují vlastní reglementaci vztahu určení, vyhotovení určené žalobci nezahrnuje poučení o oprávněném prostředku (písemnost z 30.11.2009). Při jeho vydání byl aplikován neúčinný právní předpis či nevyhlášený ve Sbírce (85/96 Sb.) a navrhovatel nebyl považován za osobu dotčenou žádostí. Jde o akt svévolný, § 20 odst. 2 nevyjadřuje, že Komora je oprávněna zrušit určení a byl vydán na základě neoprávněné žádosti advokátky o zrušení určení za použití podkladů vynesenejích advokátem bez vyzvání správního orgánu. Jeden a tentýž akt byl vydán osobou v přenesené působnosti v Brně, ač takto nelze pověření provést, natož plnou mocí. Vynucování si plné moci advokátem, kterému nelze důvěřovat a který je nekvalifikovaný, vedoucí ke zrušení určení bez zachování jeho práv jako dotčené osoby.

Podle žalobce se vyjádření k žalobě vyhýbá žalobním tvrzením, odpůrce však žalobci lhal, že p. B. nepodala žádost (č.j. 2388/09), podivné jednání orgány odpůrce zapřely. Žalobce proto navrhl zrušení obou rozhodnutí a přiznání nákladů řízení ve výši celkem 117,-Kč. Žalobce poukázal na to, že skončení řádného procesu nic nemění na tom, že bylo vydáno rozhodnutí materiálně vadně a soud má rozhodovat dle právního skutkového stavu v době vydání napadených aktů, vrácením k dalšímu řízení dojde k restituci práva. Nemůže být pak postižen za to, že určení nevyužil a neposkytl plnou moc. Z účasti na jednání se omluvil.

Při jednání zástupce žalované setrval na vyjádření k podané žalobě a navrhl, aby byla v plném rozsahu zamítnuta a tím, že obě rozhodnutí v daném případě napadená žalobou mohou obstát, pokud jde o první rozhodnutí je jednoznačné, že žalobce skutečně neposkytoval určené advokátce podklady pro poskytnutí právní služby, byl zde důvod ohledně absence důvěry mezi ní a klientem. Ohledně druhého rozhodnutí je zřejmé, že advokátka následně vypracovala právní rozbor věci, z něhož na straně 3 jednoznačně vyplývá, že nemůže žalobce využít podání ústavní stížnosti, protože nevyčerpal předtím opravné prostředky, které zákon připouští. Advokátka tím poskytla právní službu, k níž byla určena a komora tedy vychází z toho, že ve smyslu ustanovení § 18 odst. 4 zákona o advokacii pominuly důvody určení advokáta. Vyhotovování právních rozborů v případě, že je advokát určen pro posouzení právní věci před předložením Ústavnímu soudu akcentoval i Ústavní soud.

Z předloženého správního spisu soud při jednání konstatoval zejména žádost o určení advokáta evidovanou pod č. 1927/09 ze dne 14. srpna 2009 včetně vyplněného formuláře, v níž žalobce požadoval poskytnutí služby zastupování v rámci soudního řízení ohledně sporu – nečinnosti soudu k žalobnímu návrhu vedenému pod č. 10Nc 951/09, s tím, že by jako stěžovatel požadoval zakázat neústavní výkon pravomoci a je zde tak nezbytné zastupování před Ústavním soudem.

Rozhodnutím o určení advokáta ze dne 25.08.2009 č.j. 1927/09 byla žalobci určena k poskytnutí právní služby advokátka Mgr. M. B.. Současně byly stanoveny následující podmínky:

1. Určení nenahrazuje procesní plnou moc k zastupování.
2. Poskytnutí právní služby na podkladě tohoto určení je advokátem splněno i v případě, že advokát vypracuje právní rozbor případu s odůvodněním, že se jedná o uplatňování zřejmě neoprávněných nároků a tento právní rozbor doručí žadateli i Komoře.
3. Povinnost advokáta je splněna i poskytnutím právního rozboru věci, ve kterém advokát upozorní na neoprávněnost nároku žadatele. Advokát je za tento právní názor odpovědný.
4. Určení se vztahuje na jednu právní věc, a to: posouzení právního stavu z hlediska důvodnosti a přípustnosti podání ústavní stížnosti ve věci žadatelem označené „nečinnost soudu k žalobnímu návrhu vedenému pod č.j. 10Nc 951/09, případně podání a zastoupení v řízení u Ústavního soudu.
5. Právní služba bude s výjimkou hotových výloh poskytnuta bezplatně nebo bez záloh s tím, že žadatel splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků a záloh, což doložil způsobem stanoveným v § 18 odst. 3 zákona o advokacii v návaznosti na vyhlášku č. 275/2006 Sb.

6. Určený advokát je povinen poskytnutí právní služby odmítnout z důvodů uvedených v § 19 a § 20 odst. 1 zákona o advokacii. O zrušení určení k poskytnutí právních služeb může advokát požádat z důvodů uvedených v § 20 odst. 2 a § 18 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 85/1996 Sb. v platném znění.

7. Dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii lze žadateli určit advokáta k poskytnutí téže právní služby jen jednou, ledaže advokát odmítne poskytnout právní službu z důvodů uvedených v § 19 zákona o advokacii.

V podání žalobce ze dne 1. října 2009 adresovaném určené advokátce žalobce uvedl, že „V příloze máte žalobu, neaktuální návrh ú.s., nesmyslný výrok NSS a podání ke KSZ. Zakazuji Vám chodit na soud či SZ neb telegraficky cosi tam zjišťovat, další podstatné písemnosti Vám dodatečně opatřím, tyto jsou akorát. Stojíte-li o dobré vztahy s civilními senáty OS v Č.B. a se správním senátem KS, či jste závislá na klice jich využívající, neprodleně odmítněte dle ust. § 19ZA poskytování právní služby: zastupování před ÚS. V jiném případě, není-li tomu tak, vypracujte právní rozbor dle bodu 4 určení, ač jsem o něj nežádal - ani Vám za něj platit nebudu. O přípustnosti a důvodnosti ú.s. nemám nejmenší pochyby, nato Vás předem upozorňuji. Poté Vám dodám aktuální znění ú.s. a snad udělím plnou moc pro zastupování. Děkuje se za pochopení.“

K tomuto podání je připojena kopie usnesení č.j. Aprk 8/2009-13 Nejvyššího správního soudu v podobě, v jaké byla žalobcem předložena advokátce tj. bez datace, s nenavazujícími stranami různě ofocenými a neúplná, dále kopie podání na Krajské státní zastupitelství z 12.1.2009, dále listina označená ručně 10Nc 951/09 (pravděpodobně kopie žaloby ke Krajskému soudu dle § 82an.SŘS) bez datace, není zřejmé zda je úplná a listina ze dne 17.8.2009 bez označení (pravděpodobně avizovaný neaktuální návrh Ústavnímu soudu).

Určená advokátka dopisem ze dne 06.10.2009 adresovaným žalobci žalobce vyzvala v reakci na jeho podání, v němž nechce po ní žádné aktivity, aby jej doplnil o konkrétně uvedené skutečnosti, neboť na základě jí zaslaných listin nelze udělat jakýkoli závěr a posoudit předběžně právní stav věci a důvodnost a přípustnost podání ústavní stížnosti. Uvedla rovněž, že na její straně nejsou dány podmínky pro odmítnutí poskytnutí právní služby, jak žalobce navrhoval.

Žalobce dopisem ze dne 12. října 2009 určené advokátce mj. sdělil, že advokát, který zapírá jemu dodané podklady a na základě toho vystavuje klienta právní nouzi, podmiňuje si poskytnutí právní pomoci předáním úplných informací, se nejen neřídí pokyny klienta, ale prosazuje zájmy jiné osoby. Nesouhlasil s jejím pojetím poskytnutí služby a uvedl, že podrobně k jejímu diktátu sděluje, že v příloze má aktuální znění návrhu Ústavnímu soudu a v ní jsou všechny rozhodné údaje a nehodlá-li ji podat, ale uplatňovat její přisvojené oprávnění, aby vrátila všechny písemnosti mimo pokynů. Žalobce vyslovil očekávání, že advokátka opustí od útisku a poukázal na datum vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s tím, že doručeno nefiktivně bylo 24.zář, dále, že má kasační stížnost a že vylučuje po zkušenostech s jejími kolegy jiný než písemný styk a zakazuje komunikovat s ÚS jinak než listinami a plnou moc udělí až bude autorizovat ústavní stížnost. Podotkl, že není nesebekritický, takže námitky k ní přijímá. Přílohou tohoto podání je žalobcem vyhotovená ústavní stížnost (kopie) a kopie dopisu žalobce z 5.10.2009 Nejvyššímu správnímu soudu.

V dopise adresovaném Komoře ze dne 12.10.2009, ev.č. 2365/09 (předsedovi i Kontrolní radě ve stejnopise) žalobce uvedl námitky proti postupu advokátky v rozsahu obdobném jako předně v dopise advokátce. Předsedovi Komory dopisem ze dne 3. listopadu 2009 (evid. č. 2388/09) následně sdělil mj., že před soudem se bude muset tvrdit, že dle zákona má Komora specifikovat právní věc v určení, nikoli pomoc - u té má vymezit rozsah služeb nikoli úkonů, protože i laik má právo na službu, kterou si vyžádá, nikoli kterou nepotřebuje a že v určení definované úkony znemožňují samo zastupování před Ústavním soudem, dále že jej advokát jen úkoluje, že je rozdíl mezi podnětem a stížností a že advokát nebere v potaz názor klienta, natož odborně a objektivně podložený, že jí nebylo přikázáno opsat jeho návrh, ale že mu píše nesmyslné dopisy a mlčí deset dní.

Dne 14.10.2009 určená advokátka žalobci na jeho dopis z 12.10.2009 odpověděla a vyzvala jej k tomu, aby jí předložil konkrétní listiny a uvedl i své osobní údaje.

Na to byla advokátka 15.10.2009 vyzvána Komorou, aby se vyjádřila ke stížnosti žalobce ze dne 12.10.2009 a předložila dokumenty důležité pro prošetření stížnosti s odkazem na přísl. ustanovení zákona o advokacii a usnesení Komory.

Advokátka ve vyjádření ke stížnosti žalobce došlém Komoře dne 27.10.2009, označeném rovněž jako žádost o zrušení určení poskytnutí právní služby z důvodů uvedených v § 20 odst. 2 zákona o advokacii, popsala skutkový průběh poskytování právní služby žalobci, jak vyplývá z předně uvedeného postupu s tím, že následně jí byla doručena 22.10.2009 Komorou stížnost a 23.10.2009 další přípis klienta, který objasnil pouze to, že vyžádané podání z 18.5.2009 jí bylo zasláno již prvním přípisem, což však z jeho označení nebylo dříve zřejmé. Dále se vyjádřila k dalším zaslaným materiálům s tím, že klient jí neřádá o sepis ústavní stížnosti ani její podání, ale zároveň sděluje, že očekává opravu či doplnění, na což zatím neodpověděla. Obsáhle se pak vyjádřila k obsahu stížnosti s tím, že se domnívá, že své povinnosti neporušila, poukázala na to, že ač klienta opakovaně upozornila na potřebnou součinnost, klient ji neposkytuje. Ohledně merita věci poukázala na to, že za současného stavu listin, které má k dispozici předběžně zaujímá stanovisko, že důvody k podání ústavní stížnosti nejsou dány z důvodů uvedených již v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a nelze se obracet na Ústavní soud se stížností na nečinnost soudu, pakliže nebyly odstraněny vady návrhu soudu podaného. Před vypracováním konečného posouzení dále uvedla, že musí konstatovat ztrátu důvěry klientovi, když již po prvním vyjádření z její strany podává stížnost, proto současně žádá o zrušení určení.

Komora k žádosti žalobce o změnu podmínek orčení dopisem ze dne 26.10.2009 k č.j. 2388/09 žalobci sdělila důvody, proč nelze vyhovět jeho návrhu, aby se poskytní služby omezilo jen na zastupování u Ústavního soudu a žádost o změnu podmínek tak zamítla.

Dne 18.11.2009 bylo doručeno Komoře podání advokátky (stejnopis byl doručován advokátkou rovněž žalobci), a to právní rozbor věci k určení poskytnutí právní služby, vypracovaný advokátkou dne 15.11.2009 (na který lze odkázat pro úplnost) s tím, že tím byla splněna povinnost k poskytnutí právní služby dle předmětného rozhodnutí o určení.

Komorou bylo vydáno dne 30.11.2009 pod č.j. 2562/09 rozhodnutí o zrušení určení advokáta k poskytnutí právní služby s odvoláním na podání advokátky ze dne 27.10.2009 a ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii s odůvodněním, že žadatel advokátce neposkytl součinnost nutnou pro poskytnutí právní služby spojené s vypracováním řádné ústavní

stížnosti a zastoupením v řízení u Ústavního soudu, zejména nedostatečně specifikoval, čeho se má ústavní stížnost týkat, zda ji k Ústavnímu soudu podal sám či ještě nikoliv a advokátce neudělil plnou moc.

Následně bylo vydáno rozhodnutí o zrušení určení advokáta ze dne 04.01.2010 č.j. 2662/09 s odvoláním na obsah právního rozboru věci, doručeného advokátkou dne 18.11.2009 Komoře s tím, že ze strany advokáta byla povinnost poskytnout službu stanovená rozhodnutím o určení ze dne 25.8.2009 č.j. 1927/09 splněna, proto se toto rozhodnutí ruší.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Vzhledem k opakované námitce žalobce (na čl. 35 soudního spisu), že Městský soud v Praze není soudem příslušným, soud odkazuje na to, že touto námitkou se opakovaně v případech podání žalobce zabýval. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. ve znění platném v době podání žaloby, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V daném případě směřuje žaloba proti rozhodnutí České advokátní komory. Podle § 40 odst. 1 zákona o advokacii je sídlem Komory Praha a má pobočku v Brně. Pobočka Komory v Brně přitom není samostatným správním orgánem a je součástí Komory jako takové. Obě rozhodnutí napadená žalobou jsou tak rozhodnutími České advokátní komory a pro posouzení místní příslušnosti soudu je nerozhodné, zda tato rozhodnutí byla fyzicky vyhotovena v sídle Komory v Praze anebo v budově její pobočky v Brně. Městský soud v Praze je tak místně příslušný k projednání žaloby. O místní příslušnosti soudu k projednání této věci tak není pochyb, o kasačních stížnostech žalobce v obdobných věcech proti postoupení věci zdejšímu soudu bylo ostatně opakovaně Nejvyšším správním soudem rozhodováno.

Dovolává-li se žalobce, že jako žalovaný by měl být označen předseda České advokátní komory, soud tento názor nesdílí. Česká advokátní komora je organizací profesní samosprávy, která je zákonem o advokacii rovněž nadána rozhodovat mimo jiné též ve věcech veřejného subjektivního práva žadatele o určení advokáta k poskytnutí právní služby, jak vyplývá z níže uvedené právní úpravy. V takovém případě vystupuje jako orgán veřejné správy Komora, v rámci funkční příslušnosti přísluší pak ve věcech dle § 45 zákona o advokacii rozhodovat o určení a zrušení určení předsedovi Komory, který může pověřit zaměstnance Komory v souladu organizačním řádem a stavovskými předpisy, pokud není rozhodování konkrétně vyhrazeno zákonem nebo stavovským předpisem jinému orgánu Komory.

Žalobce s odvoláním na postup Komory v daném případě předně tvrdil, že první z vydaných rozhodnutí ze dne 30.11.2009 je šikanózní a nicotné s tím, že není nijak opodstatněné, neboť odůvodnění nesoučinnosti žalobce je smyšlené.

Soud předně poukazuje na právní úpravu institutu určení advokáta k poskytnutí právní služby, podle níž platí (§ 18 odst. 2 zákona o advokacii), že ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani se nemůže domoci poskytnutí právních služeb podle tohoto zákona (dále jen "žadatel"), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasného návrhu advokáta určila. V téže věci však může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. V rozhodnutí o

určení advokáta Komora vymezí věc, v níž je advokát povinen právní služby poskytnout, jakož i rozsah těchto služeb. Komora může v rozhodnutí o určení advokáta stanovit i další podmínky poskytnutí právních služeb, včetně povinnosti poskytnout právní pomoc bezplatně nebo za sníženou odměnu, pokud to odůvodňují příjmové a majetkové poměry žadatele. Komorou určený advokát je povinen právní služby žadateli poskytnout za Komorou určených podmínek. To neplatí, jsou-li dány důvody pro odmítnutí poskytnutí právních služeb uvedené v § 19 nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva; v těchto případech advokát o důvodech neposkytnutí právních služeb bez odkladu písemně vyrozumí žadatele a Komoru. Určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení.

Podle ust. § 18 odst. 4 Komora určení advokáta kdykoli zruší, pokud během poskytování právních služeb tímto advokátem v příslušné věci pominou důvody, na základě kterých byl advokát Komorou určen. Nedohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy došlo ke zrušení jeho určení k poskytování právních služeb, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu. To neplatí, pokud klient advokátovi sdělí, že na splnění této povinnosti netrvá.

Podle § 20 odst. 2 zákona o advokacii advokát je oprávněn odstoupit od smlouvy o poskytování právních služeb, popřípadě požádat o zrušení ustanovení či požádat Komoru o určení jiného advokáta (§ 18 odst. 2), dojde-li k narušení nezbytné důvěry mezi ním a klientem nebo neposkytuje-li klient potřebnou součinnost.

V daném případě žalobce v žádosti o určení advokáta požadoval poskytnutí služby zastupování v rámci soudního řízení ohledně sporu – nečinnosti soudu k žalobnímu návrhu vedenému pod č. 10Nc 951/09, s tím, že by jako stěžovatel požadoval zakázat neústavní výkon pravomoci a je zde tak nezbytné zastupování před Ústavním soudem.

Podle § 30 odst. 1 zákona o Ústavním soudu fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.

Podle § 28 odst. 1 občanského soudního řádu, který se přiměřeně použije i pro řízení před Ústavním soudem (§ 63 zákona o Ústavním soudu) musí účastník zástupci, který za něj v řízení jedná, udělit plnou moc. Byť zákon hovoří o „zástupci, jež si účastník řízení zvolil“, je nutno toto ustanovení aplikovat i na případy, kdy je advokát účastníku řízení určen Českou advokátní komorou, neboť podle zákona o advokacii určení advokáta nenahrazuje plnou moc. Plná moc je tak i v tomto případě jediným možným způsobem, jak prokázat existenci zastoupení stěžovatele advokátem.

Právní zastoupení advokátem je v případě fyzických a právnických osob stanoveno obligatorně. Zákon přitom nerozlišuje ani mezi jednotlivými druhy řízení před Ústavním soudem, ani mezi jednotlivými fyzickými a právnickými osobami například z pohledu jejich právní kvalifikace a erudice. Nutnost právního zastoupení se vztahuje na celé řízení před Ústavním soudem, tj. již na okamžik sepsání a podání návrhu.

Je tedy zřejmé, že hodlá-li účastník vyvolat řízení před Ústavním soudem, je třeba, aby již od počátku tohoto řízení byl zastoupen advokátem a tomuto advokátovi za tímto účelem udělil plnou moc. Řízení před Ústavním soudem přitom začíná podáním ústavní stížnosti (jejím doručením Ústavnímu soudu) a končí právní mocí rozhodnutí Ústavního soudu po této ústavní stížnosti. Výraz „řízení před Ústavním soudem“ není proto možno

zužovat např. jen na ústní jednání před Ústavním soudem (jež navíc není obligatorní). Rozhodovací praxe Ústavního soudu nicméně vychází z toho, že nedostatek zastoupení stěžovatele advokátem je odstranitelnou vadou a připouští tedy i dodatečné doložení zastoupení advokátem, tj. po podání ústavní stížnosti.

Aby určení advokáta splnilo účel, tj. aby žalobci mohl advokát poskytnout službu a popř. i podat ústavní stížnost a aby tato ústavní stížnost mohla být Ústavním soudem projednána, bylo zapotřebí, aby žalobce advokátovi poskytl součinnost a zejména, aby mu žalobce udělil písemně plnou moc. Podle § 25 odst. 1 o. s. ř. lze advokátu udělit pouze plnou moc pro celé řízení, kterou nelze nijak omezit. Zástupce, jemuž byla tato plná moc udělena, je oprávněn ke všem úkonům, které může v řízení učinit účastník (§ 28a o. s. ř.).

V daném případě advokátka určená žalobci žalobce po jeho prvním podání vůči ní z 1.10.2009 na toto podání reagovala výzvou ze dne 6.10.2009, žalobce vyzvala k poskytnutí listin v jejich autentické (tedy úplné) podobě, když s prvním podáním z 1.10.2009 žalobce předložil listiny neúplné, neoznačené daty ani určením, jaké konkrétní podání která z příloh představuje. Žalobce její požadavky označil od počátku za nesprávné, osočil ji ze zapírání doložených listin, již v podání prvním jí zakázal, aby si listiny sama opatřila u soudu či státního zastupitelství a v mezích možností vycházejících z žalobcem poskytnuté součinnosti tak advokátka následně zpracovala rozbor věci. Žalobce však současně se svou odpovědí z 12.10.2009 určené advokátce téhož dne sepsal stížnost na ni (ev. č. 2365/09) a dopisem předsedovi Komory žádal o změnu určení (č.j. 2388/09), a to z důvodů, že nesouhlasil s jejími požadavky na specifikaci listin a konkretizaci důvodů podání ústavní stížnosti, udělení plné moci podmínil tím, že advokátka bude autorizovat jím vypracovanou ústavní stížnost, kterou napsal sám (a v příloze z 12.10.2009 jí zaslal) event. on přijme její námitky proti zpracování, které provedl. Také z žádosti adresované předsedovi Komory o omezení určení rozsahu právních služeb nepochybně plyne, že žalobce měl zato, že lze určit advokáta k poskytnutí právní služby toliko v rozsahu zastupování před Ústavním soudem, nikoli jak plyne z požadavku zakotvených právní úpravou uvedenou shora. Z podání žalobce vůči určené advokátce i z jím podané stížnosti (v níž žalobce sám uvedl, že nemá k určené advokátce „ani špetku důvěry“) a i z vyjádření advokátky k této stížnosti, včetně její žádosti o zrušení určení, bylo zřejmé, že vzájemná nedůvěra bránila případnému dalšímu zastupování. Odmítl-li žalobce určené advokátce plnou moc udělit (a to hned od počátku) a neposkytoval-li jí součinnost v podobě doložení všech relevantních listin v úplné podobě, a pro odborné posouzení věci a volbu argumentace v ústavní stížnosti považoval za rozhodný toliko jím zpracovaný návrh ústavní stížnosti, a dokonce si vymínil, že konečnou verzi zpracuje sám a neudělil advokátovi pokyn k jejímu podání ani plnou moc k zastupování, ale chtěl toliko po něm, aby podepsal žalobcem sepsanou ústavní stížnost, nemohl určený advokát žalobci poskytnout právní službu a popř. jej zastupovat v řízení před Ústavním soudem, neboť bez udělení procesní plné moci klientem konat úkony a zastupovat nelze. Odmítl-li tak žalobce určenému advokátovi plnou moc udělit, je zřejmé, že mu neposkytl potřebnou součinnost. Tato skutečnost přitom zakládá oprávnění advokáta žádat o zrušení určení a analogicky pak oprávnění Komory o zrušení určení na základě této skutečnosti rozhodnout.

Oprávnění advokáta požádat o zrušení určení a analogické oprávnění Komory o tomto zrušení rozhodnout je dle názoru soudu možno dovodit z ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii, byť se v tomto ustanovení výslovně hovoří jen o tom, že určený advokát může pouze požádat o určení jiného advokáta a oprávnění žádat o zrušení ustanovení se zdánlivě dává jen advokátovi ustanovenému soudem (nebo jiným orgánem). Toto ustanovení vymezuje případy, v nichž nelze po jakémkoli advokátovi spravedlivě požadovat, aby určitou osobu zastupoval, neboť nejsou splněny základní podmínky pro navázání vztahu mezi advokátem a klientem.

Vztah mezi advokátem a jeho klientem není vztahem jednostranným, ale oboustranným. V první řadě tak musí být založen na vzájemné důvěře, tj. jednak advokát musí důvěřovat svému klientovi v tom, že mu poskytuje všechny úplné a správné informace nezbytné k poskytnutí právní služby a klient musí advokátovi důvěřovat v tom, že činí vše, co je nezbytné k dosažení oprávněných zájmů jeho klienta. Obsahem tohoto vztahu je ovšem nejen povinnost advokáta poskytovat právní služby klientovi, ale též určité povinnosti klienta vůči advokátovi, kterými může být např. poskytnutí potřebných údajů nebo listin potřebných k poskytnutí právní služby a rovněž součinnost potřebná k tomu, aby advokát mohl navenek existenci vztahu mezi ním a jeho klientem deklarovat, tj. udělení plné moci, která musí odpovídat v případě řízení před státními orgány procesním předpisům platným pro řízení před těmito orgány, tj. v případě zastoupení v řízení o ústavní stížnosti musí odpovídat požadavkům stanoveným zákonem o Ústavním soudu. Bez splnění těchto požadavků advokát (i kdyby sebevíce chtěl) není schopen klientovi právní službu poskytnout a nelze to proto po něm spravedlivě vyžadovat.

Podle § 18 odst. 2 věta druhá může být v téže věci žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. S ohledem na to, je nutno vyložit ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii tak, že dojde-li k naplnění podmínek stanovených v ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii je oprávněn i advokát určený Komorou žádat o zrušení tohoto určení a Komora je tak oprávněna o tomto zrušení rozhodnout, neboť v těchto případech nelze žadateli k poskytnutí téže právní služby určit jiného advokáta, jak naznačuje doslovné znění ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii.

Soud z uvedených důvodů neshledal nezákonnost rozhodnutí ze dne 30.11.2009, která by vedla ke zkrácení práv žalobce. Důvody za tento stav nese výhradně žalobce, který odmítl určené advokátce poskytnout potřebnou součinnost, když jí odmítl udělit plnou moc. Za takové situace nejsou naplněny elementární předpoklady pro možnost poskytování právních služeb a Komora postupovala zcela v souladu se zákonem o advokacii, když určení advokátky zrušila.

Rozhodnutí Komory ze dne 30.11.2009 neshledává soud nezákonným ani z důvodů nedostatku formy. Formální nedostatky členění resp. absence poučení dle § 68 odst. 5 správního řádu (tj. poučení o tom, že odvolání proti tomuto rozhodnutí není přípustné) nepředstavují zkrácení práv žalobce, neboť žalobce i přesto uplatnil své právo podat proti rozhodnutí správní žalobu a ke skutečnému zásahu do jeho práv tak touto vadou rozhodnutí nedošlo. Rozhodnutí jinak obsahuje ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, obsahuje (byť stručně) důvody, které k vydání rozhodnutí vedly, obsahuje identifikaci účastníků. Důvod pro zrušení rozhodnutí o určení pak s ohledem na shora uvedené nelze označit za šikanozní. Soud nesdílí ani názor žalobce, že byl aplikován neúčinný právní předpis. Zákon č. 85/1996 Sb. je dosud účinný a je aplikován ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Žalobci lze z části přisvědčit toliko potud, že došlo ke zrušení rozhodnutí o určení dvakrát, a to následně ještě rozhodnutím Komory ze dne 4.1.2010, byť z jiného tam uvedeného důvodu, který byl dán již i v době vydání prvního rozhodnutí k datu 30.11.2009, neboť právní rozbor věci byl advokátkou Komoře doručen již 18.11.2009. Nicméně i tento důvod může obstát. Samostatné rozhodnutí z 4.1.2010 tak bylo vydáno nadbytečně, nicméně představovalo další zdůvodnění zrušení určení advokáta k poskytnutí právní služby, totiž, že již byla právní služba v rozsahu určení poskytnuta. Soud si je vědom zásady, že správní orgán nemůže rozhodnout dvakrát v téže věci, v daném případě se však tento zákonu neodpovídající postup nemohl nijak negativně promítnout v právní sféře žalobce. Lze mít za to, že tímto druhým rozhodnutím bylo reagováno na sdělení advokátky podané následně po

její žádosti o zrušení určení pro nesoučinnost žalobce, a že v době rozhodování o této žádosti k 30.11.2009 nebyl důvod uvedený v podání doručeném Komoře 18.11.2009 zahrnut do rozhodnutí z 30.11.2009 (tj. že poskytnutí právní služby bylo naplněno zpracovaným rozbořem) i z důvodů, na které odkazuje žalovaná, tj. velkého množství vedené agendy ohledně podání žalobce, které se mnohdy prolínají, zpracování této agendy tak může vést k administrativním pochybením. Soud proto neshledal důvod ke zrušení tohoto rozhodnutí, konečně žalobce netvrdí konkrétní dotčení v právech, které mu v důsledku tohoto rozhodnutí vzniklo. Argumentace žalobce, že by zrušením obou žalobou napadených rozhodnutí byl stav „restituován“, vzhledem k shora uvedené zákonné úpravě podávání ústavních stížností a objektivně posouzeného právního stavu věci samé, provedeného v právním rozporu advokátkou, nemůže obstát.

Ze shora uvedených důvodů proto soud neshledal, že by žalobou napadenými rozhodnutími bylo zasaženo, z důvodů tvrzených žalobcem, do jeho práv, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ustálenou rozhodovací praxí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007 čj. 6 As 40/2006-87).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu